

Tror de at dette er et slags gratis hybelhus for svalesslekta? spør **Torfinn Espedal**.

Kjærlighet

Jeg har bestemt meg for å skrive om kjærlighet i dette psykodrøset. Plassert foran pc-en har jeg utsyn til sjøen med grønn natur som ramme. Vakkert og stemningsfullt. I forgrunnen en liten veranda.

Jeg har lagt merke til at gulvet på denne verandaen var blitt dekket av fugleskitt i løpet av ferien. Ekle greier. Det er en travel trafikk av svaler oppunder mønet der og et veldig spetakkel.

JEG HAR for lenge siden vært oppmerksom på risikoen og plassert hønsenetting på strategiske steder for å unngå dette. Dette virker åpenbart ikke lenger. Det vrirler av svaler som stuper inn og ut av møne- drageren. Utrolig forstyrrende, der jeg sitter og prøver å synke inn i inspirasjonen. Jeg har tenkt å løfte kjærlighetsbegrepet fram i lyset og gi det en forsømt, men fortjent plass i det psykologiske vitenskapsunivers.

Hvorfor holder de på slik? Det er jo lenge siden utklekking av unger. Tror de at dette er et slags gratis hybelhus for svalesslekta? Greit at de tidligere i vår greide å klamre fast et svalereir på tross av hønsenettingen. Men nå får det være nok! Jeg henter netting og stenger effektivt enhver tilgang til mønebjelken. Så bruker jeg en halv time på å tørke bort tykke lag med svalebæsje. Så, finn en annen plass å vrimle, jævla svaler!

TILBAKE til tastaturet – og kjærligheten. Hjertets røst.

Fortsatt en veldig trafikk der ute. Faktisk mer intenst enn før.

Elegante flygere, de svalene. Imponerende luftakrobater. Men snart finner de ut at de må søke andre møteplasser. Dette er et privat hjem. De trenger å bli belært om

privatlivets fred. Det kan jeg bidra med. Men der står det jammen en og kikker rett på meg. Jeg har ikke sett hvordan de ser ut før, så raskt som de flyver. Men nå ser jeg de flotte fargene. Og ikke nok med det. Den har et blikk som den retter mot meg. Og jeg merker straks at dette blikket gjør den til et individ for meg. Og det gjør meg urolig. Jeg greier ikke helt å verge meg mot det blikket. Liksom den trenger seg på og vil si noe.

JEG HENTER stigen igjen og kikker inn bak nettingen. Det er noe skitt der, og litt fjær og strå. Jeg stikker hånden inn og henter ut skitten. Men jøss, det er jo et reir med mange egg i!

Jeg legger det på plass og går og setter meg en smule oppskaket. Plutselig har dette blitt et drama på liv og død. Jeg innser at jeg med min netting har laget et hinder mellom svalene og deres avkom. Det er jo hjerterått.

Jeg har ikke noe valg. Opp med stigen og bort med nettingen. Og der ser jeg flere reir. Ikke rart det vrirler av svaler.

JEG TAR noen av de utallige Stavanger Aftenblad-bilag som har hopet seg opp og sprer utover verandaen for å samle opp svalebæsjen. Enda bra de omsider kommer til nytte.

Jeg har hørt at grunnen til at personer som skal henrettes, får bind for øynene, er for å beskytte bøddelen mot å bli minnet om at dette er et menneske.

Neste gang skriver jeg kanskje om kjærlighet.

Torfinn Espedal er psykolog, spesialist i klinisk psykologi. Han arbeider i privat praksis ved Dialog Psykologsenter.

www.dialogpsykologsenter.no